

VIS DE POET.

de Alexandrina Crăciun-Fostini.

DORINȚA.

La Țermul mării, cu grădini terase,
 Cu fața-i albă și strălucitoare,
 Cu steaguri și-o geamie visătoare,
 Castelul Vostru, Doamnă, mă 'ntristase...

...Căci îl vedeam : la mal de ape-o floare
 Ce se-oglindea în valuri de mătăse,
 Și dorul mieu, pribeag, își fluturase
 În zarea lui credința-i poștitoare,

Dar depărtarea îl învăluia,
 Iar visul mieu se prefăcea, Regină,
 Într'un oftat ce nu se mai sfârșia.

Atunci, într'un amurg, pe-o apă lină,
 Minune ! —, în reflex de serpentine,
 Castelul Vostru a venit la mine...

ÎNFĂPTUIREA.

Și m'au poștit în valuri mișcătoare
 Grădinile cu crinii mari, în floare,
 Basinele, colțane, coridoare,
 Balconul cu geamia sclipitoare...

...Mi-au susurat chemarea lor frumoasă
 O luntre, o fațadă maiestooasă
 Și un portal deschise, mai umbroasă,
 Boltirea lui, din vechi ceasloave scoasă.

M'am răpezit... Pe scări de piatră rece
 M'am ridicat ; privirea mea să sece
 Întreaga zare ce-o credeam a mea...

Atunci mi-ați apărut zâmbind, Regină,
 Și mi-ați făcut un semn cu mâna fină,
 Din unda Mării să culeg o stea.

TREI CÂNTECE

de Ubland.

Stă regele Sigfrid în sala înaltă :
 — Harpiștilor, cântecul cel mai frumos
 Cântați-mi ! Și-un tânăr din șir se desprinde
 Cu harpa în mână, cu spada la șold :

— Trei cântece știu eu ; de-l cânt pe întâiul,
 Pe-acela de sigur de mult l-ai uitat :
 Pe fratele mieu l-ai ucis tu mișelnic.
 Ei da, tu, mișelnic, pe el l-ai străpuns !

Al doilea cântec, pe-acesta compus-am •
 În groaznică bezn'a unei nopți cu furtuni,
 Cu mine acum, pe viață și moarte ;
 Pe viață și moarte, da, da, să te bași !

El harpa atuncea și-o pune pe masă,
 Și spada în grabă și-o trag amândoi,
 Se bat fără milă, și spadele sună,
 Pan' regele cade, de spadă străpuns.

— Acuma cânta-voiu al treilea cântec,
 Să-l cânt niciodată nu voiu osteni :
 În sângele-i zace-acum regele Sigfrid,
 Ei da, acum zace în sângele lui.

Trad. de I. Const.-Delabaia.